

Resolució 690/2022, de 12 d'agost**Número d'expedient de la Reclamació:** 644/2022**Administració reclamada:** Institut Municipal de Mercats de Barcelona**Informació reclamada:** Parades de mercats municipals amb més de cinquanta anys.**Sentit de la resolució:** Estimació

Resum: Pot afectar negativament per a l'Administració el principi d'igualtat que ha de presidir les seves relacions amb altres operadors jurídics en via judicial si, com a conseqüència del dret d'accés a la informació pública, se l'obliga a compartir amb la contrapart la documentació que ha elaborat precisament per a aquesta defensa jurídica, les relacions amb els seus advocats, la seva estratègia de defensa o altres elements similars. En canvi, no afecta el principi d'igualtat de les parts en el procés judicial el fet que l'Administració hagi de facilitar a la contrapart informació pública que es troba al marge del procés judicial o que fins i tot ja existia prèviament a la seva iniciació. I és que l'Administració no pot pretendre que en noms del principi d'igualtat en els processos judicials se l'eximeixi de facilitar informació pública, a qui sigui, sobre qualsevol qüestió relacionada amb el procés judicial. Tenint en compte la quantitat de recursos que es plantegen contra les administracions públiques, aquesta interpretació podria ser letal per a l'abast del dret d'accés a la informació pública. I no només això: també absolutament contrària al mateix principi d'igualtat d'armes en el que s'inscriu el d'igualtat de les parts, perquè si hom té en compte que les administracions públiques acostumen a tenir en el seu poder àmplia informació sobre nombrosos assumptes, i se les eximeix de compartir-la amb la ciutadania que pledeja amb elles, els seus serveis jurídics disposaran en exclusiva de molta més informació per defensar els seus interessos que els serveis jurídics de les seves contraparts. Per tant, l'abast d'aquest límit al dret d'accés a la informació pública, talment com la resta de límits a aquest dret, d'acord amb l'article 20.2 LTAIPBG, s'ha d'aplicar restrictivament, acotat a la informació elaborada expressament per a la defensa jurídica de l'Administració, sense que pugui abastar qualsevol informació que se li pugui assemblar. Doncs bé, en aquest cas la sol·licitud demana la identificació de les concessions de llocs de venda o parades en els mercats municipals de Barcelona que hagin superat els 50 anys de durada; aquesta no és una informació que s'hagi pogut elaborar expressament per al procés judicial que enfronta l'empresa on sembla ser que treballen les persones reclamants amb l'Ajuntament, ja que les concessions de les quals es demana la identificació han de tenir com a mínim cinquanta anys de vigència. Aquest procediment desconeix l'objecte exacte del recurs judicial que, segons l'informe de l'IMMB, s'inscriu en el mateix procés que la Reclamació, però sembla ser que té que veure amb la durada o la renovació d'unes parades determinades (d'ocells de les Rambles). La durada de parades amb les quals es puguin comparar pot ser, sens dubte, un element pertinent de defensa d'ambdues parts, però la durada d'aquestes altres parades és del tot independent del conflicte jurídic que enfronta IMMB i paradistes d'ocells de les Rambles, i és una informació que amb tota lògica deu existir en poder municipal des de molt abans d'obrir l'actual procés judicial, i si es priva d'ella a la contrapart de l'IMMB es lesiona precisament el seu dret d'igualtat en els processos judicials i a la tutela judicial efectiva, en el que podria constituir un ús abusiu de la informació pública per part de l'IMMB.

Paraules clau: Organismes municipals. Persones físiques diverses. Concessions. Parades. Mercats ambulants. Reclamació contra silenci. Silenci administratiu. Igualtat de les parts en els processos judicials. Informació preexistent.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 8 de juliol de 2022 entra a la GAIP la Reclamació 644/2022, presentada per diverses persones físiques contra l'Institut Municipal de Mercats de Barcelona (IMMB), en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. Les persones reclamants no sol·liciten el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 22 de desembre de 2021 les persones reclamants invoquen l'LTAIPBG i demanen a l'Ajuntament de Barcelona la identificació de les concessions de llocs de venda o parades en els mercats municipals de Barcelona que hagin superat els 50 anys de durada, sense dades personals dels seu titulars.
3. El 24 de febrer de 2022 les persones reclamants posen de manifest la manca de resposta municipal a la sol·licitud anterior i la reiteren.
4. La Reclamació presentada el 8 de juliol de 2022 indica que l'Ajuntament segueix sense contestar, invoca el silenci administratiu positiu i sol·licita a la GAIP l'accés a la informació sol·licitada.
5. El 19 de juliol de 2022 la GAIP comunica la Reclamació a l'Ajuntament de Barcelona i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
6. El 19 de juliol de 2022 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la part reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a part interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada. També li demana la millora de la Reclamació, als efectes de presentar-la mitjançant el formulari disponible al web de la Comissió.

7. El 3 d'agost de 2022 la GAIP rep l'informe de l'IMMB: "L'IMMB va resoldre, en data 14 de juny de 2021, l'extinció de les concessions de les parades del "Mercat especial per a la venda d'ocells a la Rambla de Barcelona" per caducitat de les mateixes, atès el transcurs del termini màxim de cinquanta anys de la seva durada el passat mes de maig de 2021, d'acord amb la legislació de patrimoni de les administracions públiques. La resolució d'extinció es troba actualment impugnada davant la Jurisdicció contenciosa administrativa per part de tots els concessionaris d'aquell Mercat mitjançant dos recursos: el Recurs 379/2021, del qual coneix el Jutjat contenciós administratiu 1 de Barcelona, i el Recurs 387/2021, del qual coneix el Jutjat contenciós administratiu 3 de Barcelona. El Recurs 379/2021 l'interposa el concessionari xxxx, titular de parades d'aquell Mercat. Les persones sol·licitants del dret d'accés a la informació, assenyalades a l'inici, i segons consta a l'expedient administratiu, per ser documentació aportada de part, són persones treballadores del concessionari senyor xxxx, que es part actora d'un dels dos recursos interposats contra la Resolució d'extinció de concessions per caducitat pel transcurs del seu termini de durada, en concret del Recurs contenciós administratiu 379/2021. L'article 21 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, regula els casos en els quals es pot limitar l'accés a la informació pública. En el seu apartat 1, lletra d), la Llei preveu el següent: *1. El dret d'accés a la informació pública pot ésser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a: [...] d) El principi d'igualtat de les parts en els processos judicials o la tutela judicial efectiva.* En el mateix sentit, la Llei 19/2013 (...) preveu que la regulació d'aquesta excepció al dret d'accés a la informació té per objectiu garantir el dret de defensa a l'Administració Pública, en igualtat de condicions que els ciutadans, en aquells processos judicials respecte dels quals se li sol·licita informació i l'Administració és part en un procediment judicial relacionat directament amb la informació sol·licitada. Pel que fa a l'aplicabilitat i extensió de l'article 21.1.d) de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, la Comissió de Garantia del Dret d'accés a la Informació Pública (GAIP) s'ha pronunciat al respecte. En el seu Dictamen 5/2016, de 13 d'octubre, s'hi preveu, entre d'altres qüestions, el següent: *L'accés a aquests documents podria permetre a la contrapart conèixer l'estratègia de defensa, l'argumentació jurídica i elements probatoris de l'Administració -i els seus punts febles- abans del moment processal oportú, i la situaria en una posició d'avantatge contrària a la igualtat d'armes que ha de regir tot procés, també aquells en que sigui part l'Administració. El límit "no seria aplicable si la informació sol·licitada ha estat elaborada o existeix al marge del procediment judicial, i és fins i tot prèvia a la seva iniciació". La garantia real de la igualtat de les parts exigeix poder-lo oposar també*

front a qualsevol altra persona que sol·liciti l'accés a l'esmentada informació, ja que seria molt fàcil per a la contrapart aconseguir que demanés l'accés una altra persona, i obtenir així la informació per persona interposada; i, en tot cas, encara que qui sol·licités l'accés no ho fes per encàrrec de la contrapart, la informació podria acabar arribant a mans d'aquesta. El límit opera només mentre dura el procés judicial, i fins que es dicti sentència ferma. Això significa que també s'ha d'incloure la via de recurs davant tribunals superiors, nacionals i supranacionals. La informació sol·licitada per les persones sotasignades de la sol·licitud està íntimament i directament relacionada amb l'objecte dels dos recursos contenciosos administratius actualment en tràmit (Recurs 379/2021 i 387/2021), atès que el seu objecte es la impugnació de la Resolució d'extinció de les concessions del mercat de venda d'ocells a la Rambla per caducitat de les mateixes, atès que ha transcorregut el seu termini de durada. Per tant, aquesta informació afecta directament el dret de defensa de l'IMMB en els contenciosos esmentats, vist que un dels elements a debat és precisament la durada concessional. Cal tenir present que únicament les concessions licitades i adjudicades aproximadament a partir de l'any 2003 tenen un termini de durada expressament fixat i determinat. La resta no tenen assenyalat un termini exprés i, en conseqüència, no es disposa d'aquesta informació. Finalment considerar que les persones sol·licitants són treballadores de les persones concessionàries del mercat, els quals són les actuals parts actores dels recursos contenciosos en tràmit, recordem que interposats contra la declaració d'extinció per caducitat del seu termini de vigència. Aquesta informació doncs pot ser posada a disposició dels litigants sense possible posterior impediment. En relació al silenci administratiu positiu, aquest no s'ha produït per concórrer el supòsit previst a l'article 35.2 Llei 19/2014: "No es pot adquirir per silenci administratiu el dret d'accés si concorre algun dels límits establerts per aquesta o altres lleis per a tenir accés a la informació pública." Tal i com s'ha posat de manifest a la consideració Segona, s'acredita un límit per a l'accés a la informació sol·licitada. L'accés a aquesta informació afectaria el dret de defensa de l'IMMB en els recursos contenciosos administratius dels quals aquesta Administració n'és part demandada i en el quals es discuteix, precisament, el règim jurídic de la durada de les concessions demanials per a l'ocupació de parades dels mercats. Al mateix temps, sense perjudici que les persones sol·licitants d'aquesta informació no hi són alienes, sinó que són treballadors d'un concessionari que es part actora en aquells recursos administratius. Atès que concorre el supòsit legalment previst a l'article 35.2, en relació a l'article 21.1.d) Llei 19/2014, el silenci administratiu es negatiu. Per tot l'anteriorment exposat, s'entén que correspon: 1.- denegar el dret d'accés a la informació sol·licitada en aplicació de l'article 21.1.d) de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés

a la informació pública i bon govern, atès que (1) la informació sol·licitada no es preexistent al moment de la sol·licitud d'informació, (2) la mateixa podria posar-se a disposició de les parts demandants en els dos contenciosos en tràmit, l'objecte principal dels quals es la durada de les respectives concessions demaniales i (3) especialment rellevant, que la posada a disposició de la informació sol·licitada vulnera el dret de defensa de l'IMMB davant els contenciosos administratius en tràmit, atesa la identitat d'objecte de la sol·licitud d'informació presentada i l'objecte principal dels contenciosos, que no es altra que la durada de les concessions demaniales. 2.- desestimar la pretensió de silenci administratiu positiu, atès que concorre el supòsit legalment previst a l'article 35.2 en relació a l'article 21.1.d) Llei 19/2014, essent doncs el silenci administratiu negatiu”.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que “Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol”. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com “el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei”. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com “la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei”.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, “Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda”. I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que “El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei.

El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis”.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: “2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: “Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. Sobre el dret d'accés a la informació sol·licitada

Les persones reclamants demanen la informació següent, expressament sense dades personals: la identificació de les concessions de llocs de venda o parades en els mercats municipals de Barcelona que hagin superat els 50 anys de durada. L'objecte de la sol·licitud és de manifesta incumbència municipal (les concessions administratives de parades dels mercats municipals, que són títols jurídics de naturalesa administrativa, relatius al patrimoni o al domini públic municipal), de manera que s'ha de qualificar com a informació pública, en aplicació del concepte determinat per l'article 2.b LTAIPBG, reproduït més amunt (“la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions”, i està clar que les concessions administratives entren dins de la categoria de naturalesa elaborada per l'Administració). Al tractar-se d'informació pública, qualsevol persona té dret a accedir-hi (article 18.1 LTAIPBG), llevat que concorrin causes legals que en determinin la denegació (article 20.1 LTAIPBG).

L'Ajuntament invoca com a causes que justifiquen la denegació de la informació sol·licitada la concurrència del límit al dret d'accés a la informació pública de l'article 21.1.d LTAIPBG (el principi d'igualtat de les parts en els processos judicials o la tutela judicial efectiva), així com també que la informació sol·licitada no es preexistent al moment de la sol·licitud (aquesta afirmació derivaria de la consideració que les concessions anteriors, aproximadament, a 2003 no tenen un termini de durada expressament fixat i determinat, de manera que no es disposa d'aquesta informació respecte d'elles i només es disposa de les concessions licitades i adjudicades aproximadament a partir de l'any 2003). L'Ajuntament també descarta raonadament que la manca de resolució en termini de la sol·licitud d'informació hagi dut a la seva estimació presumpta per silenci administratiu positiu. Es desenvolupa tot seguit la valoració jurídica d'aquestes consideracions per les quals l'Ajuntament denega la informació sol·licitada.

En primer lloc, l'Ajuntament no acredita la concurrència del límit legal al dret d'accés a la informació pública de la igualtat de les parts en els processos judicials i la tutela judicial efectiva. Tal com posa de manifest el mateix informe municipal reproduït a l'antecedent 7, "la regulació d'aquestes excepcions al dret d'accés a la informació té per objectiu garantir el dret de defensa a l'Administració Pública, en igualtat de condicions que els ciutadans, en aquells processos judicials davant dels quals l'Administració respecte de la qual se li demana una informació, és part en un procediment judicial relacionat directament amb la informació sol·licitada. Pel que fa a l'aplicabilitat i extensió de l'article 21.1.d) de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, la Comissió de Garantia del Dret d'accés a la Informació Pública (GAIP) s'ha pronunciat al respecte. En el seu Dictamen 5/2016, de 13 d'octubre, s'hi preveu, entre d'altres qüestions, el següent: *L'accés a aquests documents podria permetre a la contrapart conèixer l'estratègia de defensa, l'argumentació jurídica i elements probatoris de l'Administració -i els seus punts febles- abans del moment processal oportú, i la situaria en una posició d'avantatge contrària a la igualtat d'armes que ha de regir tot procés, també aquells en que sigui part l'Administració. El límit "no seria aplicable si la informació sol·licitada ha estat elaborada o existeix al marge del procediment judicial, i és fins i tot prèvia a la seva iniciació".*

La darrera frase del paràgraf anterior, aportada a aquest procediment pel mateix IMMB, és clau per poder determinar la frontera entre la informació pública que pot posar en risc el principi d'igualtat de les parts i la que no. Pot afectar negativament per a l'Administració el principi d'igualtat que ha de presidir les seves relacions amb altres operadors jurídics en via judicial si, com a conseqüència del dret d'accés a la informació pública, se l'obliga a compartir amb la contrapart la documentació que ha elaborat precisament per a aquesta

defensa jurídica, les relacions amb els seus advocats, la seva estratègia de defensa o altres elements similars. En canvi, no afecta el principi d'igualtat de les parts en el procés judicial el fet que l'Administració hagi de facilitar a la contrapart informació pública que es troba al marge del procés judicial o que fins i tot ja existia prèviament a la seva iniciació. I és que l'Administració no pot pretendre que en nom del principi d'igualtat de les parts en els processos judicials se l'eximeixi de facilitar informació pública, a qui sigui, sobre qualsevol qüestió relacionada amb el procés judicial. Tenint en compte la quantitat de recursos que es plantegen contra les administracions públiques, aquesta interpretació podria ser letal per a l'abast del dret d'accés a la informació pública. I no només això: també absolutament contrària al mateix principi d'igualtat d'armes en el que s'inscriu el d'igualtat de les parts, perquè si hom té en compte que les administracions públiques acostumen a tenir en el seu poder àmplia informació sobre nombrosos assumptes, i se les eximeix de compartir-la amb la ciutadania que pledeja amb elles, els seus serveis jurídics disposarien en exclusiva de molta més informació per defensar els seus interessos que els serveis jurídics de les seves contraparts. Per tant, l'abast d'aquest límit al dret d'accés a la informació pública, talment com la resta de límits a aquest dret, d'acord amb l'article 20.2 LTAIPBG, s'ha d'aplicar restrictivament, acotat a la informació elaborada expressament per a la defensa jurídica de l'Administració, sense que pugui abastar qualsevol informació que se li pugui assemblar.

Doncs bé, en aquest cas la sol·licitud demana la identificació de les concessions de llocs de venda o parades en els mercats municipals de Barcelona que hagin superat els 50 anys de durada; aquesta no és una informació que s'hagi pogut elaborar expressament per al procés judicial que enfronta l'empresa on sembla ser que treballen les persones reclamants amb l'Ajuntament, ja que les concessions de les quals es demana la identificació han de tenir com a mínim cinquanta anys de vigència. Aquest procediment desconeix l'objecte exacte del recurs judicial que, segons l'informe de l'IMMB, s'inscriu en el mateix procés que la Reclamació, però sembla ser que té que veure amb la durada o la renovació d'unes parades determinades (d'ocells de les Rambles). La durada de parades amb les quals es puguin comparar pot ser, sens dubte, un element pertinent de defensa d'ambdues parts, però la durada d'aquestes altres parades és del tot independent del conflicte jurídic que enfronta IMMB i paradistes d'ocells de les Rambles, i és una informació que amb tota lògica deu existir en poder municipal des de molt abans d'obrir l'actual procés judicial, i si es priva d'ella a la contrapart de l'IMMB es lesiona precisament el seu dret d'igualtat en els processos judicials i a la tutela judicial efectiva, en el que podria constituir un ús abusiu de la informació pública per part de l'IMMB.

En segon lloc, l'informe municipal també al·lega que la informació sol·licitada no és preexistent al moment de la sol·licitud (aquesta afirmació derivaria de la consideració que les

concessions anteriors, aproximadament, a 2003 no tenen un termini de durada expressament fixat i determinat, de manera que no es disposa d'aquesta informació respecte d'elles i només es disposa de les concessions licitades i adjudicades aproximadament a partir de l'any 2003). Aquesta argumentació municipal podria ser pertinent si allò que es demanés fos la informació relativa a la durada prevista pels documents concessionals, ja que si hi ha concessions que no tenen un termini de durada establert i fixat expressament, com sembla ser que passa amb les anteriors a 2003, llavors, certament la informació sol·licitada relativa a elles seria inexistent.

El cas és, però, que la sol·licitud no demana les previsions que sobre la seva durada respectiva contenen les concessions municipals de parades, sinó una informació molt més fàctica, concretament la identificació de les concessions de llocs de venda o parades en els mercats municipals de Barcelona que hagin superat els 50 anys de durada, amb independència de si les concessions en qüestió contenen o no previsions concretes del seu termini respecte de vigència. L'únic que es demana a l'IMMB en aquest procediment és que comprovi en el seu registre o base de dades de concessions de parades dels mercats municipals les que en el moment de presentació de la sol·licitud indicada a l'antecedent 2 portaven més de cinquanta anys de vigència, i facilitar-ne la identitat (que pot ser el número de registre o qualsevol altra dada que no inclogui la identitat de la persona física titular) a les persones reclamants. Es tracta d'informació que, sens dubte, és preexistent a la sol·licitud i, si no la té elaborada, l'IMMB la pot elaborar sense necessitat d'interpretacions o d'actuacions complexes.

Finalment, l'Ajuntament també descarta raonadament que la manca de resolució en termini de la sol·licitud d'informació hagi dut a la seva estimació presumpta per silenci administratiu positiu. El relat municipal d'aquesta qüestió és consistent, però es fonamenta en la concurrència del límit de la igualtat de les parts en els processos judicials, que s'ha de descartar en base a les consideracions fetes més amunt. Per tant, si hom té en compte que l'IMMB ha tardat varis mesos per donar resposta a la sol·licitud d'informació de la que deriva la Reclamació, sens dubte s'ha produït silenci administratiu, que té efectes estimatoris de la sol·licitud en aplicació de l'article 35.1 LTAIPBG, dada aquesta que reforça les conclusions dels apartats anteriors.

En atenció a les consideracions fetes al llarg d'aquest fonament jurídic, és procedent estimar la Reclamació 644/2022, declarar el dret de les persones reclamants a la informació que sol·liciten i requerir l'IMMB perquè els la faciliti dins d'un termini raonable, que tenint en compte el període de vacances generalitzades del mes d'agost, es fixa en vint dies hàbils.

3. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

4. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 12 d'agost de 2022, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 644/2022 i declarar el dret de les persones reclamants a la informació sobre la identificació de les concessions de llocs de venda o parades en els mercats municipals de Barcelona que, en el moment de presentar la sol·licitud, hagin superat els 50 anys de durada, sense incloure dades de persones físiques.
2. Requerir a l'IMMB que lliuri a les persones reclamants la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de vint dies.

3. Requerir a l'IMMB a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
4. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 644/2022 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreci la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.